

Det forhold ſig nemlig ſaaledes, at naar Dampſkibet om Morgenen kommer fra Jemø til Fejø, ſaa møder Poſtvognen ved Anlægsbroen og ſkal modtage Poſten fra Jemø for at bringe den til Poſthuset og derfra medtage Poſten fra Fejø, og Dampſkibet maa da ligge og vente en hel Time. Naar man nu lod Poſtvognen forinden hente Poſten fra Fejø og være til Stede ved Broen, naar Dampſkibet kommer, ſaa at den ſamtidig kunde modtage Poſten til Fejø og aflevere den anden, ſaa vilde der mindſt blive ſpart 3 Kvarter, og det vilde være mere end tilſtrækkelig Tid til, at Dampſkibet kunde løbe ind til Broen ved Aſtø. Den Tid, ſom behøves dertil, er kun angiven til en halv Time. Jeg havde derfor tænkt mig, at man vilde imødekomme Andragendet for ſaa vidt, at Dampſkibet blev beordret til paa Tilbagevejen fra Fejø til Vandholm at anløbe Aſtø, og jeg vil henſtille til den ærede Miniſter, om det ikke kunde arrangeres ſaaledes. Det forekommer mig ikke, at der kan være uovervindelige Hindringer i Vejen derved. Hvad Andragendet under Nr. 12 angaar, har den ærede Kultusminiſter i det væſentlige jo ogſaa ſtillet ſig velvilligt. I Mar ſaar Magdalenetiſtelfen ganſke viſt ingen Underſtøttelse, men jeg haaber, den ærede Miniſter vil komme til den Erkendelse, at han med god Samvittighed næſte Mar kan foreſlaa en Underſtøttelse til denne Stiſtelse. Den har nu ved egne Midler i 17 Mar fra en lille Begyndelse arbejdet ſig op til en temmelig betydelig Anſtalt, og alle de Penge, der ere gaaede med til Veſtyrelſen, ere, for ſaa vidt Anſtalten ikke ſelv har kunnet tjene dem ved ſit Arbejde, bragte til Beje ved frivillige Gaver. Hvor der opres ſaa meget paa en human Stiſtelse, der forekommer det mig, at Staten eller Miniſteriet ikke kan ſe ligegyldigt til, men at der er god Grund til at overveje, om der ikke burde ydes en aarlig Underſtøttelse. I følge den Udtaleſe, den ærede Miniſter er fremkommen med, haaber jeg ogſaa, at det maa ſke i det kommende Mar.

Frier: De to Grunde, hvorfor den ærede Miniſter ikke mente at kunne tage Spørgsmaalet om en Underſtøttelse til Kandidat Lund under fornyet Overvejelse, synes for det første at være, at Manden antages at have overvurderet ſin egen Virksomhed, hvad der formentlig ogſaa ſkulde fremgaa af hans Andragende. Det forekommer mig i denne Sammenhæng at være et underordnet Spørgsmaal. Det er jo overhovedet vanſtelligt for hvem ſom helſt at trække de rette Grænſer ved Vurderingen af ſin Virksom-

heds Rækkevidde. Hvis enhver, der overvurderede ſin Virksomhed, ſkulde være udeluſtet fra Sympati eller Underſtøttelse, ſaa vilde det komme til at gælde de aller fleſte, ſærlig de produktive Naturer. Der er en ganſke naturlig Friſtelse til at ſe ſin egen Virksomhed i et noget fejlagtigt Perſpektiv. Det forekommer mig derfor ikke at være Mandens ſtøre eller mindre Tro paa ſine Reſultaters Sandhed, der kan komme til at spille en Rolle her, og det ſaa meget mindre, ſom det forekommer mig, at en Mand's Sag ikke kan ſtaa og falde med, om de Reſultater, han kommer til, juſt ere de rette eller ej. Det er jo meget ofte Tilfældet, at et Arbejde for at naa til videnskabelige Reſultater, om diſſe ogſaa bag efter have viſt ſig ganſke uholdbare, alligevel have ſkaffet deſ og Materiale, deſ en Tankfreds til Beje, der kan ſiges at have en blivende Betydning. Jeg vilde derfor anſe det for naturligt, om man fuldstændig ſaa bort fra det Spørgsmaal, om Manden virkelig tror mere om ſig ſelv, end han har Grund til. Det andet Indvendingspunkt var, at Miniſteren jo dog kun havde den Kritik at støtte ſig til, der fra den videnskabelige offentlige Menings Side var kommen frem, det vil alſaa her ſærlig ſige fra Univerſitetſkredſene, ſom repræſentere den officielle Videnskab her i Landet. Det forekommer mig heller ikke, at dette Synspunkt her i Folketinget vil kunne være det afgørende. Der har vel mangfoldige Gange været en ſaadan Situation, at ny Kræfter have trængt frem i Strid med beſtaaende Opfattelser, i Strid med det beſtaaendes Fornemmelse af, hvad Videnskab og videnskabelig Metode er. Vilde man holde dem nede, blot fordi den i Øjeblikket virkende Videnskabelighed ikke kunde anerkende dem, ſaa vilde man ofte komme til at begaa Fejl. Jeg tror det ſ. Eſ. kan ſiges, at det ikke var det abſolut rette, da man ved Aarhundredets Begyndelse ikke vilde lade Henrik Steffens udvikle ſine videnskabelige Foreſtillinger her ved Kjøbenhavn's Univerſitet, fordi man mente, at det ſtrød mod den videnskabelige Traditions Tankegang. Man har derved rimeligviſ unddraget Landet en virkelig Kraft, ſom nu kom til at virke i Tyſkland i Stedet for i Danmark. Dette, at en Mand i ſin Virksomhed kommer til at ſtaa „ſom en Hund i et Spil Regler“, ikke kan finde ſig til Rette i de Omgivelſer, der ere de afgørende i Øjeblikket, og ogſaa kommer i polemisk Forhold til dem, underkaſtes en Kritik fra den Side, forekommer mig ikke at være en udtømmende Beſvarelſe af Spørgsmaalet om hans Ret til offentlig Støtte. Der maa være en